

Erben

Karel Jaromír Erben

Holoubek

Polednice

Dceřina kletba

Záhořovo lože

Holoubek

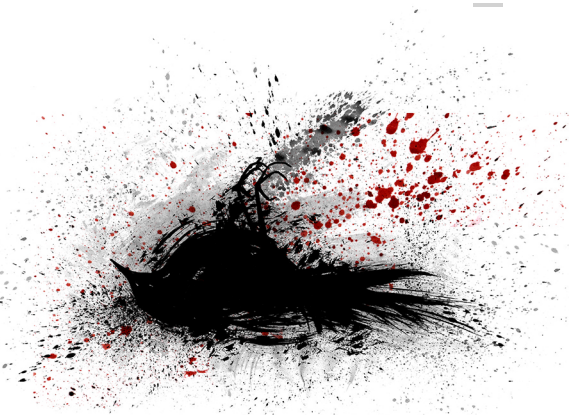
Okolo hřbitova
cesta úvozova;
šla tudy, plakala
mladá, hezká vdova.

Plakala, želela
pro svého manžela:
neb tudy naposled
jej doprovázela. –

Od bílého dvora
po zelené louce
jede pěkný panie,
péro na kloboučce.

„Neplač, nenaříkej,
mladá, hezká vdovo,
škoda by tvých očí,
slyš rozumné slovo.“

Neplač, nenaříkej,
vdovo, pěkná růže,
a když muž ti umřel,

Polednice

U lavice dítě stálo,
z plna hrdla křičelo.
„Bodejž jsi jen trochu málo,
ty cikáně, mlčelo!

Poledne v tom okamžení,
táta přijde z roboty:
a mne hasne u vaření
pro tebe, ty zlobo, ty!

Mle! Hle husar a kočárek –
hrej si – tu mas kohouta! –
Než kohout, vůz i husárek bouch,
bac! letí do kouta.

A zas do hrozneho křiku –
„I bodejž tě sršen sám –!
Že na tebe, nezvedníku,
Polednici zavolam!

Pojď si proň, ty Polednice, pojď,
vem si ho zlostníka! –
A hle, tu kdos u světnice

Dceřina kletba

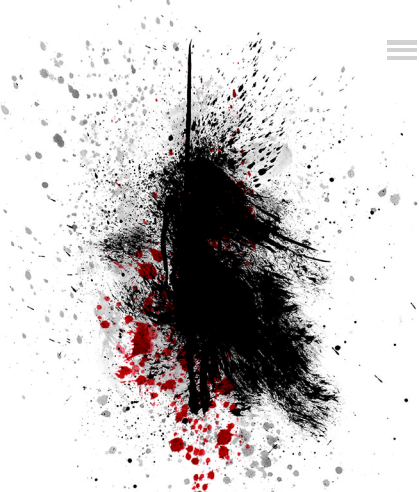
Což jsi se tak zasmušila, dcero má!
což jsi se tak zasmušila?
Veselá jsi jindy byla,
nyní přestal tobě smích!

„Zabila jsem holoubátko, matko má!
zabila jsem holoubátko –
opuštěné jediňátko –
bílé bylo jako sníh!“

Holoubátko to nebylo,
dcero má!
holoubátko to nebylo –
líčko se ti proměnilo
a potrhán je tvůj vzhled!

„Oh, zabila jsem děťátko, matko má!
oh, zabila jsem děťátko,
své ubohé zrozeňátko –
žalostí bych poslala hned!“

A co míníš učiniti,
dcero má?

Záhořovo lože

Šedivé mlhy nad lesem plynou,
jako duchové vlekouce se řadem;
jeřáb uléta v krajinu jinou —
pusto a nevlídno ladem i sadem.

Vítr od západu studené věje
a přížloutlé listí tichou píseň píše.
Známá tě to píseň; pokažděť v jeseni
listové na dubě šepčí ji znova:
ale málokdo pochopuje slova,
a kdo pochopí, do smíchu mu není.

Poutniče neznámý v hábitě šerém,
s tím křížem v ruce na dlouhé holi
a s tím růžencem — kdo jsi ty koli,
kam se ubíráš nyní podvečerem?
Kam tak pospícháš? Tvá noha bosa,
a jeseň chladná — studená rosa:
zůstaň zde u nás, jsme dobří lidi,
dobréhoť hosta každý rád vidí. —

Poutniče milý! — Ne tys ještě mladý,
ještě vous tobě nepokrývá brady
a tvoje líce jako pěkné panny —

